

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1889	Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς 31 Μαΐου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο!

Στὸ τέλος, ἀγαπητοί μου, τῆς θείας λειτουργίας τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποία ἐορτάζουμε τὴν ἐπιφοίτησι τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γίνεται μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀκολουθία, ἡ ἀκολουθία τῆς **Γονυκλισίας**.

Θυμᾶμαι τὸ ἐξῆς. Ὄταν ἔγινα ἐπίσκοπος ἔλεγα, ὅτι σὲ ὠρισμένες στιγμὲς ἱερῶν μυστηρίων εἶνε ὑποχρεωτικὸ νὰ γονατίζουμε. Ἀλλὰ τότε, ἐπὶ δικτατορίας, ἦταν μέσα στὸ ναὸ κάποιοι ἀνώτατοι ἀξιωματοῦχοι, ποὺ ἀντιδρούσαν. –Ἐμεῖς δὲν γονατίζουμε, ἔλεγαν, δὲν τὸ προβλέπει αὐτὸ ὁ κανονισμὸς μας... Ἐδῶ ὁμως εἶνε ἐκκλησία· ἔχει καὶ ἡ Ἐκκλησία κανονισμὸ. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία κάντε ὅ,τι θέλετε, μέσα στὴν ἐκκλησία θὰ γονατίσετε ὅπως ὅλοι. –Δὲν γονατίζουμε! –Τότε νὰ βγῆτε ἔξω!... Καὶ βγῆκαν – θὰ τὰ θυμᾶστε αὐτὰ οἱ παλιότεροι. Ἦθελαν, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι εἶνε γονατιστοί, αὐτοὶ νὰ στέκωνται ὄρθιοι, σὰν τὰ παλούκια! Καὶ ἡ τραγικὴ εἰρωνεία ποιά εἶνε· ὅτι, αὐτοὶ ποὺ δὲν γονατίζουν μπροστὰ στὸ Θεό, **γονατίζουν μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους**, μπροστὰ ἀκόμη καὶ σὲ ἀμαρτωλὰ γυναῖα!

Ἐμεῖς ὁμως τώρα θὰ γονατίσουμε ὅλοι, ἀπὸ τὸν ἀσπρομάλλη γέροντα μέχρι τὸ μικρὸ παιδί. Ἔχουμε ἀνάγκη νὰ λάβουμε Πνεῦμα ἅγιο. Θὰ γονατίσουμε, ἐὰν πιστεύουμε. Οἱ εὐχὲς ποὺ θ' ἀκουστοῦν εἶνε σπουδαῖες, διαμάντια - μαργαριτάρια, λόγια αἰώνια, ἀθάνατα λόγια. Ἀλλὰ προϋποθέτουν πίστι· **πρέπει νὰ πιστεύουμε**. Ἄν δὲν πιστεύης, τότε τί ἔρχεσαι νὰ κάνης στὸ ναό; Τὸ λέει καθαρὰ ἡ Ἐκκλησία· «*Ὅσοι πιστοί...*» (θ. Λειτουργία) ἡ ἐκκλησία εἶνε γι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν· γιὰ ὅσους δὲν πιστεύουν εἶνε τὰ κέντρα διασκεδάσεως.

Πνεῦμα ἅγιο! Μοῦ ἔρχεται, ἀγαπητοί μου, νὰ κλάψω· γιατί ἂν ρωτήσω ἕναν - ἕνα τοὺς Χριστιανούς, κατὰ βάθος εἶνε ζήτημα ἂν μέσα στοὺς ἑκατὸ ἢ καὶ στοὺς χίλιους **πιστεύῃ ἕνας** σὲ Πνεῦμα ἅγιο. Ἦταν γραμμένο ὅτι θὰ ῥθῃ ἐποχὴ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶνε «*σάρκες*»

(πρβλ. Γέν. 6,3), ἄνθρωποι «*τῆς ὁκάς*», ὅσο ζυγίζει τὸ σῶμα· δὲν θὰ πιστεύουν στὸ πνεῦμα. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καταπτώσεως εἶνε ἡ ἀπιστία τῶν ἡμερῶν μας.

Πνεῦμα ἅγιο! Εἶνε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος, ὁ ἕνας τῆς ἁγίας Τριάδος. **Ὁ ἄπιστος ἀμφιβάλλει**. –Ποιὸς τὸ εἶδε, σοῦ λέει, τὸ ἅγιο Πνεῦμα;... Κ' ἐγὼ λοιπὸν σὲ ρωτῶ· τὸν ἀέρα τὸν εἶδες; τὸν ἠλεκτρισμὸ τὸν εἶδες; τὸ μαγνητισμὸ τὸν εἶδες;... Καὶ ὁμως πιστεύεις ὅτι ὑπάρχουν. Ἔ, ἐὰν δὲν μπορῆς νὰ δῆς τὸν ἀέρα τὸν ἠλεκτρισμὸ τὸ μαγνητισμὸ κι ὁμως πιστεύεις στὴν ὑπαρξί τους ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά τους, τὸ ἱερὸ κείμενο λέει ὅτι καὶ ἡ κάθοδος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔγινε αἰσθητὴ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προκάλεσε. Ὁ ἀέρας δὲν φαίνεται, ἀλλὰ μὲ τὸ φύσημά του ξεριζώνει πλατάνια· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο δὲν φαινόταν, ἀλλὰ ἡ παρουσία του βεβαιώθηκε ἀπὸ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις. Ἦρθε ὡς φωτιά, ὡς γλῶσσες «*ὡσεὶ πυρός*», καὶ ὡς «*βιαία πνοή*», ὡς σφοδρὸς ἄνεμος (Πράξ. 2,2-3). Καὶ ἂν ὁ ἄνεμος ξεριζώνει πλατάνια, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ξεριζώσε αἰωνόβια ἄκαρπα καὶ σαπρὰ δέντρα ὅπως π.χ. ἡ εἰδωλολατρία τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Πιστεύουμε λοιπὸν στὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία του.

Τώρα ποὺ θὰ γονατίσουμε, νὰ παρακαλέσουμε σὰν ἀμαρτωλοὶ τὸ Θεὸ μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας, νὰ ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Ἔλα λοιπὸν, Πνεῦμα ἅγιο! Ἔλα **στὴν οἰκογένεια**, ποὺ διαλύθηκε ἀπὸ τὰ διαζύγια· ὁ ἄντρας νὰ ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκα, ἡ γυναῖκα νὰ σέβεται τὸν ἄντρα, τὰ παιδιὰ νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς. Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο, **στὰ σχολεῖα** μας, στὰ πανεπιστήμια καὶ τίς σχολές μας, ποὺ ἔφυγαν ἀπ' τὸν προορισμὸ τους· πολλοὶ δάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ ἔπαψαν νὰ πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ διδάσκουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πῖθηκο. Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο, **στὸ στρατό** μας, ν'

ἀναδείξης πάλι νέους ἁγίους Γεωργίους καὶ Δημητρίους, μαχητὰς καὶ ὀπλίτες τῆς πίστεώς μας. Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο, **στὰ δικαστήριά** μας, νὰ φωτίσης τοὺς δικαστὰς μας νὰ δικάζουν δικαίως. Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο, καὶ μέσα **στή βουλή** τῶν Ἑλλήνων, ποὺ λείπει ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς μας ἡ πνοή σου καὶ ψηφίζουν νόμους ἀντιχριστιανικούς, ἐνάντια μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ ἀρνοῦνται νὰ κρεμάσουν στὴν αἴθουσά τους εἰκόνα τοῦ Ἑσταυρωμένου. Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο, **στοὺς ἡγέτες** μας καὶ τοὺς ἡγέτες ὅλου τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ εἰρήνη. Ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο! Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμε, διότι ἀπολλύμεθα, χανόμεσθε! *Ἐλθέ, Παράκλητε ἀγαθέ, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός.*

Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς εἶνε ἡ μεγαλύτερη μετὰ τὸ Πάσχα. Παλαιότερα τὴν ἡμέρα αὐτὴ πῆγαιναν στὴν ἐκκλησία ὅλοι, λαὸς καὶ ἄρχοντες· αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεὸ τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό τους ὅσο καὶ γιὰ τοὺς κεκοιμημένους συγγενεῖς τους. Τώρα οἱ ἄρχοντές μας τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν φαίνεται ἀνάγκη ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο. Ἐμεῖς ὁμως **ἄς προσευχώμασθε καὶ ὑπὲρ αὐτῶν**· ἄς παρακαλοῦμε νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, διότι ἔχουν ἐπωμισθῆ μεγάλη εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἱστορίας μας. Χωρὶς τὸν φωτισμὸ τοῦ Θεοῦ, ὅ,τι ἀξίωμα καὶ ἂν κατέχης, τίποτα δὲν κάνεις. *«Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθαι ποιεῖν οὐδέν»*, εἶπε ὁ Χριστός (Ἰω. 15,5). Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Προσωπικὰ μὲ συγκινεῖ πολὺ, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ ἡμέρα. Τὸ μικρὸ μου χωριό, στὶς Κυκλάδες, ἔχει ναὸ χτισμένο ἐπ’ ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος. Καί, **μικρὰ παιδιὰ**, μᾶς ἔπαιρναν τότε οἱ ἀειμνηστοὶ εὐσεβεῖς γονεῖς μας, μᾶς πῆγαιναν στὴν ἐκκλησία· καὶ γονατίζαμε, προσευχόμεσταν, παρακαλοῦσαμε τὸ Θεό... Ἄλησμόνητα ἐκεῖνα τὰ χρόνια.

Τώρα εἶνε ἄλλα χρόνια, χρόνια ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς. Σήμερα βασιλεύει ἡ ὕλη· ὕλη, μόνο ὕλη. Ἐμεῖς διαφωνοῦμε μὲ τοὺς ὑλιστὰς καὶ τοὺς ἀθέους. Αὐτοὶ λένε, ὅτι ἀπὸ τὴν ὕλη δημιουργήθηκαν ὅλα, **ἀπὸ τὴν ὕλη δημιουργήθηκε καὶ τὸ πνεῦμα**. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀνοησία –καὶ ἐπιστημονικῶς ἀκόμη– ἀπὸ αὐτό. Μὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν ἀπὸ τὴν ὕλη νὰ ἐκπηδήσῃ σκέψις, λογικὴ, κρίσις, μνήμη, φαντασία, τὰ ὑπέροχα διανοητικὰ προσόντα, αὐτὸ τὸ «κομποῦτερ» τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος; Αὐτοὶ λένε· ἐκ τῆς ὕλης τὸ πνεῦμα. Λάθος. Ἐμεῖς λέμε· **ἐκ τοῦ πνεύματος ἡ ὕλη**.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη διαφορά μας. Καὶ ἐν τέλει νικᾷ τὸ πνεῦμα, ὅπως δείχνουν ἀδιάψευστα γεγονότα, παλαιότερα καὶ νεώτερα.

Μέσα στὰ φοβερὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, στὸν Πόντο καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία, διατηρήθηκαν Χριστιανοί· εἶνε οἱ λεγόμενοι **κρυπτοχριστιανοί**. Καὶ σήμερα ὑπάρχουν κρυπτοχριστιανοί. Δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ποὺ ἤρθε στὴ μητρόπολι κάποιος ἀπὸ τὸν Πόντο μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του κ’ ἕνα μικρὸ παιδάκι, καὶ μοῦ λέει μὲ δάκρυα· –Πάτερ, εἶμαι ἀπὸ τὸν Πόντο. Λίγοι μείναμε στὴν Τραπεζοῦντα καὶ στὰ περίχωρα. Ἐξωτερικῶς μᾶς θεωροῦν Τούρκους. Ἀλλὰ ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ ἀληθινὸ Θεό. Ἔχουμε εἰκόνες κρυμμένες στὰ μπαούλα, καὶ τὴ νύχτα σηκωνόμαστε καὶ προσευχόμεσθε... Ἦταν κρυπτοχριστιανοί. Καὶ τοὺς στεφανώσαμε στὴν ἐκκλησία καὶ βαπτίσαμε τὸ μικρὸ παιδί. Ἀλλὰ μᾶς παρακάλεσαν νὰ μὴν τὸ ποῦμε σὲ κανένα· γιατί ἂν γινόταν γνωστὸ, γυρίζοντας πίσω, θὰ τοὺς πετσοκόβανε – ποιοί; αὐτοὶ μὲ τοὺς ὁποίους κάποιος θέλουν νὰ ἔχουμε φιλία. Μὰ ὑπάρχει φιλία; χάσμα μᾶς χωρίζει. Εἶμαι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, ἀλλ’ ὄχι μιᾶς εἰρήνης ποὺ νὰ προδίδη τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς πίστεώς μας.

Ἐγὼ τὸ πιστεύω καὶ –γέρος ἄνθρωπος εἶμαι, θ’ ἀποθάνω– προφητεύω, ὅτι δὲν θὰ νικήσῃ ὁ Μωάμεθ, δὲν θὰ νικήσῃ ὁ Βουῶδδας, δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἀντίχριστοι· θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός. Καὶ μιὰ μέρα, χωρὶς πόλεμο –τὸ πιστεύω αὐτό, τὸ λένε προφητεῖες–, **οἱ Τοῦρκοι θὰ γίνουν κι αὐτοὶ Χριστιανοί!** Διότι ψεῦδος εἶνε τὸ Κοράνιο, ἀλήθεια εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο. Θὰ φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ παρὰ τὰ σφάλματα ποὺ κάναμε κ’ ἐμεῖς θὰ ἔρθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία, σύμφωνα μὲ παλαιᾶς προφητεῖες, καὶ στὴν Ἄγκυρα καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ σ’ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη θὰ ἀκουστῇ πάλι ὁ ὕμνος καὶ θὰ λάμψῃ ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐμεῖς ἄς κρατήσουμε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας στὸ Θεό· καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ μᾶς στηρίξῃ. Ἀλλὰ **νὰ προσέξουμε πολὺ**. Σᾶς τὸ λέω ἐγὼ ὁ γέροντας, ποὺ ὑπηρετῶ τὴν πατρίδα καὶ τὸ γένος πενήντα χρόνια - μισὸν αἰῶνα. Ἄν δὲν προσέξουμε, ἡ Ἑλλάδα θὰ γίνῃ Ἀλβανία· καὶ ἐκκλησιᾶς θὰ κλείσουν, καὶ παπᾶδες θὰ σφαγοῦν, καὶ ἄλλα κακὰ θὰ γίνουν. Ἀλλὰ μὴ γένοιτο, Χριστέ, Παναγιά, καὶ ἅγιοι μάρτυρες! Δὲν θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα Ἀλβανία. Θὰ ζήσουμε χριστιανικὴ ζωὴ μέχρι τέλους, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**